Στέφανος Δάνδολος: «Χορεύτρια του διαβόλου»

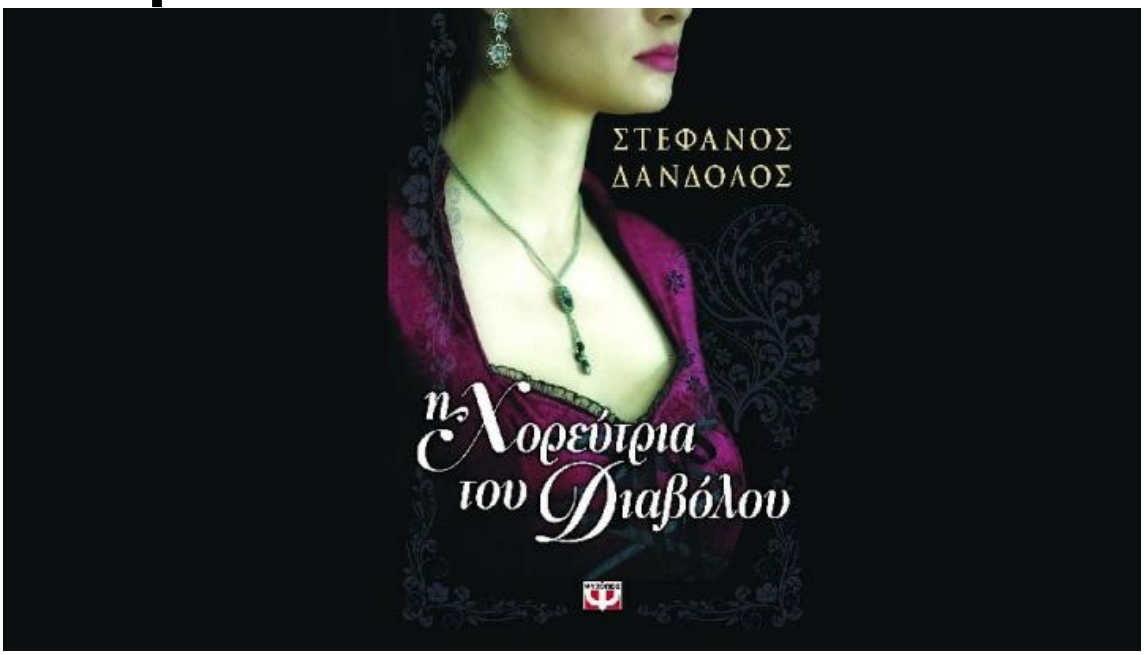

«Χορεύτρια του διαβόλου»

Εννέα χρόνια μετά το *«Νέρων – Εγώ, ένας θεός»*, κι έπειτα από τέσσερα χρόνια συγγραφικής σιωπής, ο **Στέφανος Δάνδολος** επιστρέφει στο είδος του ιστορικού μυθιστορήματος για να μας παρασύρει σε ένα ταξίδι όπου κυριαρχούν οι πολιτικές ζυμώσεις, τα παιχνίδια των κατασκόπων, οι οικονομικές συνωμοσίες και ένας έρωτας από κείνους που μένουν για πάντα χαραγμένοι στη μνήμη μας. Ο αναγνώστης θα περιπλανηθεί από την Κωνσταντινούπολη, το Αιγαίο και την Αθήνα του 1907, μέχρι τα κοσμοπολίτικα σαλέ του Παρισιού, της Νέας Υόρκης και του Λονδίνου της δεκαετίας του '30, θα νιώσει την ανατριχίλα του ναζιστικού σκότους και τέλος θα λυτρωθεί στο Εδιμβούργο του 1945, σε μια διαδρομή με ανατροπές, μυστικά και πολλές υπαρκτές προσωπικότητες (από συγγραφείς σαν τον Ναμπόκοφ και τον Φιτζέραλντ, μέχρι ηθοποιούς σαν τον Έρρολ Φλυν και δικτάτορες σαν τον Χίτλερ). Εκδόσεις *Ψυχογιός* σελ. 480.

Το βιβλίο σας είναι ιστορικό, πολιτικό ή κυρίως ερωτικό;

Είναι μια πολιτική και πολιτισμική σάγκα στα χρόνια που σκιάστηκαν από τους δύο πολέμους. Στόχος μου όμως ήταν να χρησιμοποιήσω αυτόν τον καμβά και μέσα από τις συνωμοσίες και την διεθνή κατασκοπεία να χτίσω μια ερωτική ιστορία, τη μοίρα δύο ανθρώπων που συναντήθηκαν και χάθηκαν, επειδή ενεπλάκησαν στα σχέδια μιας μυστικής οργάνωσης, του Τάγματος των Σκιών. Σίγουρα διαβάζεται κι ως θρίλερ μυστηρίου. Για μένα ωστόσο δεν είναι παρά ένα βαθύτατα ερωτικό μυθιστόρημα.

Οι παραπομπές στο σήμερα είναι πολύ έντονες. Τόσο στην πολιτική όσο και στην οικονομία. Ανατρέχετε ακόμα και στην χρεοκοπία της Ελλάδας στα τέλη της δεκαετίας του 1890. Ήταν μια συνειδητή επιλογή ή βγήκε στη πορεία, μέσα από την έρευνα;

Ήταν μια απόλυτα συνειδητή επιλογή. Ήθελα να φωτίσω το παρόν μέσα από το παρελθόν. Για μένα το ιστορικό μυθιστόρημα δεν έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον αν δεν μπορεί να σου μεταφέρει κάποιες πολύ ισχυρές συνάφειες με την εποχή στην οποία ζεις. Εκείνο που με ενδιέφερε ήταν να χρησιμοποιήσω την Ιστορία ως μια αντανάκλαση αυτού που ζούμε σήμερα. Και νομίζω πως οι ομοιότητες είναι ανατριχιαστικά προφανείς.

Το «Τάγμα των Σκιών» είναι φυσικά ένα μυθοπλαστικό εύρημα. Όμως, με τη δράση του στο βιβλίο, κάνετε μια σαφή παραπομπή στον τρόπο με τον οποίο τα έθνη γίνονται έρμαια των τραπεζιτών και των επιχειρηματιών. «Κάθε χώρα είναι και μια μετοχή», λέει ένας ήρωας σας, αναφερόμενος στην Ελλάδα του 1900. Είναι αυτό ένα σχόλιο και για τη δική μας Ελλάδα;

Ξεκινώντας να γράψω την «Χορεύτρια του Διαβόλου» αισθανόμουν οργή για τον τρόπο με τον οποίο προδόθηκαν τα όνειρα ενός ολόκληρου λαού. Κι επίσης ένιωσα πως ήθελα να μιλήσω για την αλαζονεία με την οποία οι ξένοι έσπευσαν να μας «σώσουν». Ήθελα να φέρω στο προσκήνιο το πώς στις αρχές του περασμένου αιώνα οι Γερμανοί διείσδυσαν στα Βαλκάνια, το πώς ο Πρώτος Πόλεμος ωφέλησε το εμπόριο και τις τράπεζες, το πώς η Ελλάδα δέθηκε με δάνεια το 1897, προσφέροντας ένα σωρό μονοπώλια, το πώς εμφανίστηκε αργότερα ο Χίτλερ μέσα από την ανεκτικότητα των

Άγγλων και των Αμερικανών. Η Ιστορία είναι μια μυλόπετρα που γυρίζει με το αίμα των αθώων.

Κλείνοντας, γράφετε επειδή...

Μου αρέσει να αφηγούμαι ιστορίες. Κάθε βιβλίο είναι ένα ταξίδι. Μπορεί να μην είναι ευχάριστη διαδικασία πάντα, αλλά η Ιθάκη καμιά φορά είναι το ταξίδι, όχι ο προορισμός.